

στην ομορφιά του

Το Ευαγγέλιο παραμένει πάντα

προκλητικό στον κόσμο του εφησυχασμού, του ηθικισμού και της αυτάρκειας. Γιατί, περισσότερο απ' όποια άλλη Θρησκεία, ιδεολογία ή διδασκαλία, «κτυπά κέντρο». Διαγνώνει και αποκαλύπτει τη νωθρότητα, την πονηρία και την εγωκεντρικότητά μας, ώστε καθένας που επιθυμεί την ουσία της ζωής και την αλήθεια της, να μπορεί να πορευτεί με ασφάλεια.

Έτσι, όταν ο Χριστός διαχωρίζει τη θέση του από όσους δεν θέλουν να σωθούν, λέγοντας πως «ουκ ήλθον καλέσαι δικαίους αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν», αυτόματα καθορίζει και την αφετηρία για την επίτευξη της σωτηρίας.

Η συναίσθηση της αμαρτωλότητας είναι βάση για τη βίωση της μετάνοιας.

Ωστόσο η αμαρτωλότητα όπως και στη συνέχεια η μετάνοια, είναι υπαρξιακές καταστάσεις που αναφέρονται στον όλο άνθρωπο, τη ψυχή και το σώμα του. Η αμαρτία δεν είναι στην ουσία της παράβαση κάποιου νόμου του Θεού, αλλά η εσωτερική απομάκρυνση – εκούσια και ουσιαστική – από την κοινωνία της Θεϊκής Αγάπης. Οι όποιες αμαρτίες ως πράξεις, λόγια ή διαλογισμοί, είναι η έκφραση της όντως αμαρτίας. Επειδή όμως η επισήμανση αυτής της ουσιαστικής και συγχρόνως λεπτής αμαρτίας, καθίσταται δύσκολη στους περισσότερους ανθρώπους, υπάρχουν οι κανόνες της Εκκλησίας για να μας την υποδεικνύουν. Όπως τα συμπτώματα στην ασθένεια (πόνος, πυρετός κ.λ.π.) δεν είναι η ασθένεια, έτσι και οι όποιες πράξεις, λόγια ή λογισμοί, είναι τα συμπτώματα της απόρριψης της αγάπης, δηλαδή της αμαρτίας. [\(περισσότερα...\)](#)